

Med KNÄPPTA
HÄNDER *på*
PRESSBYRÅNS
KUNDTOALETT

ANNELIE ADAMSDOTTER

BONNIER
CARLSEN

MED KNÄPPTA HÄNDER PÅ PRESSBYRÅNS KUNDTOALETT

© Annelie Adamsdotter 2024

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Omslagsformgivning av Emma Graves / Studio E

Sättning av Hanna Säll Everö

Fotografier från Arcangel, iStock samt Shutterstock

Författarporträtt av Emelie Asplund

Tryckt av Scandbook EU 2024

ISBN 978-91-7979-509-2

www.bonniercarlsen.se

Till Louisa

Fan. Fan. Fan.

Kära Gud. Jag ber dig. Av hela mitt hjärta. Av allt jag äger.

Av ... fan.

Jag önskar att jag kunde erbjuda dig någonting i utbyte, men jag tror inte att du vill ha min samling vintagehattar eller udda vinylskivor från Erikshjälpen. Ingen pryl är good enough för den här förhandlingen.

Inte den här gången.

Inte med knäppta händer på Pressbyråns kundtoalett.

Jag vet att jag bara har mig själv att skylla, men det känns som om det sitter en liten Pixar-animerad djävul på axeln och skrattar så att hen nästan får ett astmaanfall.

Varför?

Jo, för att jag inte borde vara här.

Någon annan, absolut, men inte jag.

Jag är en duktig flicka.

Vi snackar inga klivna toppar med rester av rosa hårfärg, inga se mig-ärr på underarmarna och inga dagen efter-piller gömda i ett dolt innerfack i handväskan. Jag bär för fan rygg-säck. En Fjällräven. Original från tiden då pappa fortfarande hade hår.

Och jag är kristen. Riktigt kristen. Gå-i-kyrkan-varje-söndag-kristen. Så du och jag är bästisar, Gud. Vi har hängt

ihop länge. Ända sedan mamma och pappa drack för mycket nattvardsvin och missbrukade ditt namn i sakristian.

Det är åtminstone så jag tänker att det gick till, för jag är trots allt dotter till en präst och diakon. Visst borde väl bara det ge mig pluspoäng? Hur mycket mer kristen kan man bli liksom? På en skala från ett till tio, måste jag vara minst tolv.

Och jag försöker verkligen att vara en god kristen också.

Alltid. Varje dag. Varje natt. Hela tiden. Non stop.

Till exempel följer jag de flesta budorden. Typ dräpa.

Jag dräper ingenting.

Sedan vet jag att jag har saker att jobba på.

Absolut.

Jag vet att jag ber dig om mycket. För mycket. För ofta.

Jag ber att det ska gå bra på geografiproven, att Ines ska byta församling och att Löfven ska erkänna att han blev statsminister bara för att han var rädd att få metallflisor i fingrarna.

Men den här gången är det på riktigt. På allvar.

Snälla. Snälla, Gud. Om du bara lyssnar den här gången lovar jag vad som helst.

Och jag menar verkligen vad som helst.

Jag kan lova att besöka blodbussen varje gång den stannar utanför Kungsmässan och låta dem tömma mig som en tank- och slangbil. Eller så kan jag lova att inte ha sex igen. Inte en endaste gång förrän killen gjort en Beyoncé och put a ring on it. Eller så kan jag lova att aldrig be om någonting igen. Säg vad du vill och jag gör det.

Har det gått fem minuter nu?

Vågar jag titta? Vill jag? Kan jag inte bara låta bli? Och fortsätta mitt liv precis som vanligt? Mitt mellanmjölkslagoma liv.

Okej.
Nu vänder jag på den.
Gud.
Snälla.
Snälla ...
Fan.

Gud Fader allsmäktig.

Ja. Du kan den vid det här laget.

Mamma leder trosbekännelsen och alla mumlar instämmande. De flesta kan inte hela texten utantill utan tappar bort sig någonstans runt Pontius Pilatus och dödsriket.

Pappa brukar sucka åt dem. Högljutt och dramatiskt medan han kastar bitchblickar över församlingen, men inte idag.

Idag har han fullt upp med att måtta avstånd mellan bedjande kroppar från sitt gömställe bakom kappstängen. Corona-avstånd. Minst två meter mellan. Helst tre.

När pensionärerna kryper allt närmare varandra hostar han demonstrativt, och i dessa tider är hostningar lika skarpa som gevärsskott mot den mexikanska gränsen. Ann-Marie och hennes Gösta nästan skuttar upp från träbänken och lämnar plats åt en osynlig kropp. De tar restriktionerna på allvar och det är bra, och viktigt. Till och med livsviktigt. För den här pandemin är uppenbarligen på liv och död. Vem trodde det för ett år sedan? Då var Sveriges största problem ett eventuellt snusförbud från Bryssel. Inget jätteproblem för oss som inte snusar. *Hashtag duktig flicka.*

Nu har HM stängt sina provrum där de så plikttroget älskade att räkna ens plagg, Kvantum bjuder på handsprit i stället för smakprover på pepparrot från Tjolöholm och alla

man möter behandlar en som om man har både spetälska och pesten.

Visste du förresten att böldpesten faktiskt florerar i Europa igen?

Och mitt i allt det här är jag gravid.

Det har inte gått särskilt långt ännu. Vecka sju har jag konstaterat med hjälp av menskalenderappen som alltid klagar på att jag inte vill betala för premiumversionen. Side note, vem gillar mens *så* mycket?

Det finns en massa tid för abort. För delete. För do-over. För mord. Ja. Det låter kanske radikalt och konservativt att säga det, men abort är inte ett alternativ. Inte för mig. Jag är liksom den som ingen vill vara i samhällskunskapen.

”Jag behöver någon som är emot abort.”

Det var bara några månader sedan och innan vi gick över till distansundervisning.

Andreas tittade sig omkring i klassrummet och möttes av ointresserade blickar. Ingen ville vara emot. Alla är liksom pro-choice... alla utom jag som alltid väljer livet som en fanatisk republikan med sydstatsflaggan bak på pickupen.

”Det behöver inte vara din egen åsikt. Jag behöver bara någon som kan agera abortmotståndare.”

Jag räckte långsamt upp handen och han satte ner kaffekoppen på katedern med en duns.

”Bra, Hilda. Bra!”

Andreas berömde mig ännu mer efter lektionen.

”Du hade argument till allt som kastades mot dig. Jättesnyggt jobbat!”

Han lade handen på min axel och tryckte lite försiktigt som för att visa precis hur duktig jag hade varit.

Och jag log som ett fån.

Vad skulle jag säga?

Att det inte är så värst svårt när det är ens egna åsikter? Det skulle ta bort en del av wowet.

Han drog undan handen och jag bet mig i kinden. Jag borde ha sagt någonting. Jag vet fortfarande inte vad.

Men jag vet att jag inte vill bli mamma.

Är jag fruktansvärd som hoppas på missfall?

Det hade liksom löst allting.

Jag hade kunnat fortsätta mitt liv och gå vidare med lärdomen att p-piller uppenbarligen är lika värdelöst mot oönskade graviditeter som nyponsoppa och Ipren mot bakfylla.

”Det är en annorlunda värld vi lever i just nu. En värld som prövar oss och varandra, men vi måste minnas att vi inte är ensamma. Gud är med oss. Han går vid vår sida och vi är starka tillsammans”, säger mamma medan hon vandrar framför krucifixet i sin vita, obligatoriskt tråkiga outfit.

Hon är en skicklig talare. Och hennes leende är så vitt och brett att man framstår som en deprimerad hobo i jämförelse.

”Vilken lyckost du är som har en sån fantastisk mamma”, brukar folk säga. ”Hon är verkligen fenomenal.”

Och jag brukar nicka och le. För det är det jag förväntas göra. Men jag tycker inte att mamma är fantastisk, eller fenomenal. Hon är fyrkantig och tråkig och kall. Hon är Elsa i *Frost*, utan musikalnumret.

Som exempel får man inte säga ”herregud” i närheten av henne. Inte ens när brorsan drar på sig en *Scream*-mask och hoppar fram bakom badrumsdörren. Det är att ”missbruka Herrens namn”. Jag tror inte att du bryr dig. Eller gör du det, Gud?

Hur som helst önskar jag att jag kunde prata med henne om Pressbyrån och plaststickan och plusset. Henne, eller pappa. Men de skulle bli ledsna. Superledsna. Och besvikna. De skulle tycka att jag hade svikit dem genom att inte vara oskuld längre. Och svikit dig.

Det hade nog varit det allra värsta.

Eller nästan.

Det allra, allra värsta är nog inte att min oskuld är lika påhittad som påskharen.

Inte heller att jag är gravid... utan att jag inte vet vem pappan är.

Kära Gud.

Jag har tänkt mycket, obviously, på vem som är skyldig till min uteblivna menssmärta, mitt regelbundna Maraboukonsumerande samt mitt var-fjärde-vecka-filmmaraton med *Bridget Jones Dagbok* ett, två och tre.

Det är inte så att jag inte har någon som helst aning, det är bara det att det finns kandidater. Tre för att vara exakt.

I den sista *Bridget Jones*-filmen, som för övrigt är värdelös även om doktor McDreamy figurerar i rollistan, har Renée Zellwegers karaktär typ samma problem som jag. Hon vet nämligen inte heller vem som är pappa till hennes ofödda barn.

Hennes kandidater är antingen superheta Colin Firth eller ännu hetare Patrick Dempsey.

Jag är uppenbarligen lite slampigare än fröken Jones med mina tre kandidater, men inte så slampig som man skulle kunna tro. Jag var ändå tillsammans med Benjamin i två år. Det är ett långt förhållande för en artonåring. Procentuellt sett var vi "Hildamin" i nästan elva procent av mitt liv. Jag älskade det smeknamnet, även om det bara användes i bibelstudiegruppen, för det kändes mäktigt och evigt. Som om det skulle vara vi för alltid. Och han var faktiskt en riktigt bra första pojkvän.

Han strök mig över ryggen när vi skulle sova, glömde aldrig en namnsdag och köpte de bästa presenterna. Inga dyra saker,

men totally life-changing. Som hårborsten som reder ut tovor utan att det gör så där satans förbannat ont som det kan göra.

Det är fortfarande den bästa presenten någonsin.

Han var dessutom jätteförsiktig och omtänksam och gullig när han tog min oskuld. Jag önskar att jag kunde säga att det var magiskt... men det var mest obekvämt. Jag hade nacken i en konstig vinkel och sängen knakade och gnisslade som i en dålig romantisk komedi. Jag blödde dessutom lite på kondomen och han tyckte att blodet var läskigt, men det var fint ändå.

Han var verkligen mitt allt. Min pojkvän. Min bästa vän. Min framtida make. Jag brukade föreställa mig vårt bröllop. Planera lite bara för att. Jag sneglade i skyltfönster på brudklänningar och förlovningsringar, och googlade bilder på superavancerade bröllopstårtor i flera våningar med chokladganache och ätbart guld.

Men så kom den där fredagen.

Vi hade eftermiddagssex i hans säng under den inramade Frölunda Indians-postern. Han var inte som vanligt. Någonting var fel.

Jag frågade vad det var.

”Ingenting”, sa han.

Han ljög. Så mycket visste jag, men jag trodde inte att det var någonting allvarligt. Kanske att han hade ont i huvudet eller knät eller armbågen. Han hade alltid ont någonstans efter träningen.

”Kom igen, Benny-Boy. Vad är det?”

Jag lade huvudet på sned och lekte att ögonfransarna var vindrutetorkare i ösregn. Det brukade få honom att säga ”Vad knäpp du är”, skratta och pussa mig på nästippen. Men inte den här gången.

”Ingenting”, upprepade han och jag fortsatte fråga.
Och fortsatte. Och fortsatte. Tills han blev irriterad.
Riktigt irriterad.

Och sedan brast det.

”Det känns inte bra”, sa han med blicken fäst på tränings-
väskan på golvet.

”Vadå?”

”Det här.”

”Sexet?”

Jag förstod ingenting.

Så himla blåögd.

”Det här”, upprepade han och pekade på mig för att sedan
rikta fingret mot sig själv.

”Va?”

”Jag vill inte prata om det här just nu.”

”Men så klart vi måste prata om det.”

”Nej, inte nu. Jag har cupen imorgon. Vi kan ta det på
söndag.”

Jag stirrade oförstående på honom. Vi hade precis haft sex,
och här gjorde han slut med mig. Han behövde inte säga det.
Jag såg det. Han ville bara köra sin match först, som om han
vore någon jävla Henrik Lundqvist.

”Hilda. Glöm det. Vi pratar. På söndag.”

”Vadå? Du menar alltså att du vill att jag ska vänta till på
söndag innan du gör slut med mig?”

Jag stirrade på honom. Ville att han skulle protestera, men
det gjorde han inte.

”Vi pratar. På söndag”, upprepade han som en störig
papegoja, och det var det sista han hann säga innan jag reste
mig upp, drog linnet över behån och gick.

Ut ur hans rum och hans liv. Två år. Borta. Och jag frågade inte ens varför. Det spelade liksom ingen roll när resultatet ändå var detsamma. Han hade dumpat mig. Punkt.

Så, jag gick hem.

Huset var tomt. Mamma och pappa jobbade. Oliver var någon annanstans. Antagligen på en Tinder dejt, men det skulle han aldrig erkänna för mamma, så på familjekalendern i köket stod det "Spelkväll med Hugo".

Jag tände den gamla jordgloben på skänken i vardagsrummet och vände blicken mot barskåpet. Det stod där alldeles ensamt och övergivet.

Jag hade nallat sprit tidigare, men bara ett glas vin ibland. Nu gick jag på pappas whisky. Den smakade fruktansvärt illa, men det kändes bra att kasta en nästan brinnande vätska ner i halsen medan jag lyssnade på Veronica Maggio på vinylspelaren.

Det var lågmält och sorgset och det kändes som om hon förstod mig. Som om hon var jag.

*Jag har ingenstans att va
Bara tomma flaskor kvar
Men solen har gått ner
Och jag hör dig gå*

Jag hasade ner mot väggen och grät högt och förfärligt. Som ett plågat djur. Du vet, ett sådant där läte som gör ont i själen. När någon dör. Eller när någon lägger ens hjärta på motorvägen och kör över det.

Och backar tillbaka.

Jävla Benjamin.

Hade jag haft en BFF, så hade hen kommit springande med Ben & Jerry's och sagt att Benjamin var en idiot och att jag ändå förtjänade bättre. Men jag har ingen BFF. Inte längre. För trehundra år sedan, eller två för att vara mer exakt, så hade jag Rebecka. Men det var innan Benjamin kom in i bilden och tog över den rollen.

Nu fanns det ingen att skriva till.

Jävla, jävla Benjamin.

Klockan blev sen. Mamma och pappa borde ha kommit hem vid det laget om det var en vanlig fredag, men de jobbade i Malmö. Någon utbildning om hur man ger tröst i kristider. Mamma ville inte åka, men pappa tyckte att det vore "dåraktigt att tacka nej till tre gratis hotellnätter" och att "bara frukostbuffén är värd bilresan".

Mamma höll inte med. Men jag tror att hon kände sig tvingad. De gör liksom ingenting roligt längre. Bara jobbar och håller i en himla massa coronabegravningar. Innan brukade de gå ut och dansa, men det har viruset satt stopp för. Det och allt annat roligt.

Jag önskade att jag kunde ringa dem och säga "Kom hem", och att de skulle avbryta allt för min skull, men det skulle aldrig hända.

Vi är ingen sådan familj.

Det plingade i telefonen.

Jag hoppades att det skulle vara Benjamin. Att han skulle skriva förlåt. Att han inte menade det. Att han hade fått en stroke och blivit personlighetsförändrad och nu kommit till sina sinnens fulla bruk.

Men det var inte han.

Zalando

Fri frakt hela helgen.

Missa inte vinterns snyggaste klackar.

Jag dunkade bakhuvudet mot väggen och tog ännu en brännande klunk. Kanske borde jag köpa nya skor. Och nya kläder. En helt ny Benjamin-fri garderob. En som bara bestod utav kläder jag gillade, alltså inga låga jeans som klämmer fettet och inga push-up-behåar som skaver i armhålan.

Nu var jag singel. Och jag skulle göra det mesta av det. Det fanns inga gränser. Inga hinder. Jag kunde stöta på vem jag ville. Ligga med vem jag ville.

Jag började känna mig hoppfull.

Argt hoppfull.

Världen var min sexgunga. Hur högt kunde jag svinga utan att slå i taket?

I whiskydimman kändes det som en bra idé att öppna Messenger och skrolla igenom alla potentiella sexkontakter.

De flesta gick bort direkt.

Mitt sociala online-liv består nämligen mest av släktingar och diverse ströfolk från Jesus Christ-sommarkollo i Gränna, men snart hittade jag alternativ.

CHRISTOFFER

Granne. Sexton år. Finnig. Försöker odla mustasch, med betoning på försöker. En skabbräv har färre kala fläckar.

Nej tack.

SIXTEN

Klasskompis. Teaternörd. Reciterar Shakespeare som om det vore normalt.

Nej tack.

EDWARD

Bokstavstroende. Lär inte vilja ha sex före äktenskapet. Och även då kan jag tänka mig att det endast sker i missionären och med lampan släckt.

Nej tack.

ANDREAS

Favoritläraren alla dagar i veckan. Undervisar i samhällskunskap. Påminner om Eric Dane i *Grey's Anatomy*. 40-någon-ting. Göteborgare. Het. Singel.

Han fick ett meddelande.

JAG

Lagom fredagsfilosofisk fråga.

Vad är egentligen meningen med livet?

TRISTAN

Klasskamrat. Allmänt bitter. Verkar mest se fram emot att döden ska befria honom från dålig schemaläggning och fortsättningskursen i avancerad matematik.

Nej tack.

UGGLAN

Går i Benjamins klass. Kan inte hans riktiga namn, men misstänker att det börjar på U. Urban? Oavsett röker han.

Nej tack.

ALGOT

Barndomskompis från kyrkans barntimmar. Anser att sex utom äktenskapet är en dödssynd och att det är okej att dränka

kattungar eftersom det bara är människor som välsignats med själ. Djur känner inte heller någon smärta.

Nej tack.

JONAS

Klasskamrat. Känd för att skriva och klistra fast lappar med ordet "Ollat" på folks bänkar, kläder och väskor.

Nej tack.

GABRIEL

Före detta granne. Bibelstudie-groupie. Har de vackraste gröna ögonen som någonsin existerat på denna planet, men det spelar ingen roll eftersom han är Rebeckas rör-du-så-dör-du-tvillingbrorsa.

Nej... tyvärr.

HUGO

Brorsans bästis. Har precis fyllt 21. Bor fortfarande hemma med sin mamma och jobbar på Willys medan han "upptäcker sig själv". Rätt snygg. Antagligen erfaren. Förhoppningsvis vet han att G-punkten inte är en not eller ett alternativt skiljetecken.

Rent logiskt borde han vara off limit, precis som Gabriel, men jag började få slut på alternativ, så han fick ett meddelande ändå.

JAG

Hej.

Vad gör du?

Svaret studsade tillbaka på några sekunder.

HUGO

| Ingenting särskilt.

| Du då?

JAG

| Det har tagit slut med Benjamin.

| Jag är ensam hemma.

| Kan du komma över?

Nu dröjde svaret.

Jag såg hur han började skriva.

Tre pluppar duttade fram och tillbaka för att sedan försvinna.

HUGO

| .

HUGO

| ..

HUGO

| ...

Och igen...

HUGO

| .

HUGO

| ..

HUGO

| ...

Och igen...

HUGO

| .

HUGO

| ..

HUGO

| ...

Så sjukt patetiskt. Stöta på sin brorsas bästis.

Jag kastade telefonen i soffan och reste mig för att fylla på glaset som helt oväntat och plötsligt blivit tomt.

Pling.

HUGO

| Kommer.